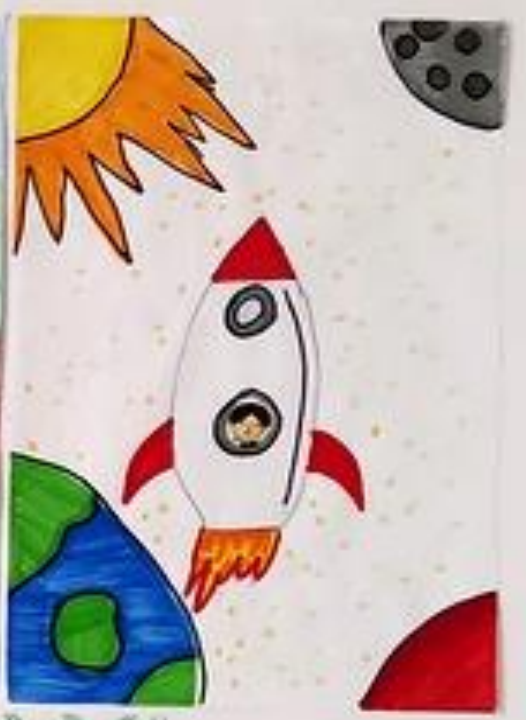

Байке III разред

2025.

Уника – Пепељуга у савременом свету

Јутро је. Уники се спава, али јој на врата куца једна девојка и виче да не жели да закасни.

Била је то Вероника, једна од две кћери њене маћехе. Сирота Уника је свакога дана возила на посао Веронику и Монику. Нису желеле саме да возе и користиле су то што све три раде у истом блоку зграда. Уника није могла да их се отараси после смрти свог оца. Кућа је била њена, али је маћеха имало право да ту живи и то је користила да на сваки начин гњави сироту девојку. Не зна се која је била гора, зла мајка или ћерке. Две сестре биле су ружне док нису откриле моћ естетских захвата. Међутим, иако су постале лепше, нису биле срећније, па су своје незадовољство преносиле на Унику. Док се њихов живот сводио на изласке, дотеривање и објаве на друштвеним мрежама, Уника се након посла у школи, где је радила као учитељица, бринула о кући, јер оне то нису хтеле. Имала је довољно новца, који су јој оставили родитељи, али је живела скромно.

Једнога дана је стигла порука да су све неудате девојке позване на најбољу журку у граду. Сестре се обрадоваше и кренуше да заказују маникир, фризера и третмане лица. Уника је међу хаљинама своје мајке, која је умрла кад је Уника имала петнаест година, пронашла дугу свилену хаљину у шампањ боји на којој су биле пришивене златне перлице. Девојка је била веома лепа – природна смеђа коса са крупним увојцима, врло мало шминке и бисерна огрлица око врата. Кад су је угледале, Моника и Вероника нису могле да обуздају своју завист и љубомору. Кренуле су да јој цепају хаљину, чупају за косу, скидају перлице... Срећом, огрлица је остала читава. Маћеха се на то само осмехнула и замолила девојке да крену. Такси их је чекао пред кућом.

Уника је плачући стајала на вратима и размишљала шта да ради. У том тренутку испред ње нагло закови луксузни ауто, а из њега изађе поп звезда Мила Вила. Уника јој исприча шта се десило, а звезда је умири и рече да не брине јер за све има решење.

- Знаш, нисам ја толика звезда само зато што добро певам, у мени се крију и неке друге моћи. Знаш ли неку моју песму?

- Наравно да знам! Па сваког дана певушим Ваше хитове док распремам кућу.

- Сјајно, покушај да отпеваш једну из срца и видећеш како ће се дивне промене догодити.

- Credo nei miei sogni... la, la, laaa

Док је жмурећи уживала у извођењу песме, није ни осетила шта се догодило. Њена хаљина се вратила баш у оно стање какво је било када ју је обукла. Није могла да верује и захвалила се.

- Бићу твој вечити дужник!

- Можеш са мном на журку, ја певам вечерас тамо. Али, мораш да напустиш журку пре завршетка мог наступа, јер ће се хаљина после тога бити исцепана.

Када су стигли, звезда је одјурила на бину да са својим пријатељем отпева велики хит. Био је то Момчило, младић који је организовао журку, у нади да ће међу девојкама пронаћи жену свог живота. Када се Уника појавила, сви су се чудили и подсмешљиво коментарисали – старинска једноставна хаљина, орлица, природан изглед...

Онда Уника зачу глас иза себе.

- Добро вече, девојко! Хоћеш ли да одиграш са мном уз песму Credo nei miei sogni?

- Хоћу.

Сви заћуташе од шока, зле сестре повиленеше од беса, побунише се све фенси девојке, обучене у кроп топове, са вештачким трепавицама и напумпаним устима. Почели су коментари по Твитеру и Тик Току, али прелепог младића то није спречило да ужива у игри са јединственом девојком. Играли су и уз следећу, па и сваку наредну песму, и тако све док звезда није најавила своју последњу нумеру. Уника се одједном тргла, схвативши да мора што пре да напусти журку. Потрчала је ка излазу, а младић је појурио за њом.

- Врати се, молим те. Шта се десило?

Девојка се брзо изгубила. У том трку са њеног врата је спала огрлица. Момчило ју је пронашао и подигао са пода те се пожалио својој пријатељици Мили Вили. Она се само осмехнула и рекла:

- Мислим да могу да ти помогнем. Показаћу ти у коју кућу да одеш сутра.

Тако је и било. Момчило је поподне дошао до предивне виле. Питао се како је могуће да девојка ту живи, да је, вероватно, богата и популарна, а он је никада није видео. Ушао је у двориште и затекао две сестре.

Оне су биле лоше воље после синоћне забаве која се завршила нагло након Уникиног одласка. Мила је објавила крај, Момчила више нису видели и све удаваче су биле веома разочаране. Вероника и Моника нису имале воље ни да иду на посао, јавиле су да су болесне. Уника је отишла у школу док су оне целог дана расправљале о томе шта се заиста десило претходне вечери. Посета младића их је изненадила и још више његове речи.

- Извините, ја сам пронашао нешто врло драгоцено, али не верујем да је ваше. Заправо припада једној девојци, чије име и не знам. Извињавам се, али то нисте вас две.

- Зар се не сећате, можда сте мало попили, ја сам била – поче једна.

- Ма ниси ти, па ти ниси играла са њим, ја сам – настави друга.

- У реду је, не треба да се расправљате.

Таман кад је решио да оде, зачу се отварање капије. Уника уђе.

- Ту си, мало си другачије одевена, али си прелепа као синоћ. Све девојке су личиле једна на другу, а ти си била тако посебна, отмена, јединствена, а сада си ми то и потврдила. Ти си уникат у овом изопаченом свету!

Девојка се насмеја:

- Да, јесам, зато се зovem Уника.

Младић стави девојци огрлицу око врата. Загрлише се и схватише да се од тог тренутка неће раздвајати. Маћехи је скочио притисак, девојке почупаше надоградњу од стреса.

Био је то почетак једне дивне, искрене љубави. Родила му је две прелепе ћерке и живели су срећно до краја живота.

Бајка о необичним краљевствима

Једном давно била су два краљевства. Једним је владао зли краљ Злоћа, а другим добри Добрица. У Добрицином краљевству сви су се слагали, вредно радили и били срећни. Краљ је проводио много времена дружећи се са људима на двору, али и са другима – обилазио је поља и ливаде и често радио заједно са сељанима. Зли краљ је постао зао још када је био мали. Прво његови родитељи нису дозвољавали да се дружи са другом децом, а онда је он постао себичан и кад је мало порастао, нико није хтео да се игра са њим. Кад је наследио оца, није имао пријатеље ни међу својим поданицима, ни међу владарима околних земаља. Није волео децу јер су га подсећала на несрећно детињство. Народ га није волео, он је то знао и плашио се да ће га неко напасти и повредити. Био му је потребан неко ко ће да га штити и да му прави друштво. Дао је оглас – тражио је поузданог змаја телохранитеља и могућег друга, кога ће богато наградити. Један млади змај из Змајског краљевства, које се граничило са Добрициним и Злоћиним, јавио се на оглас, требало му је искуство у раду са људима и за њега је то била добра прилика. И тако је змај Змајче почео да ради за Злоћу. Посао је радио са лакоћом, разговарао је са становницима краљевства, са слугама на двору и са краљем да би што више сазнао о понашању жена и мушкараца. Схватио је да краља не воле, али не желе да му науде.

Једног дана краљу су досадила деца која су се играла око његовог замка. Наредио је змају да покупи сву децу и да их баци у тамницу. Змај је покупио децу, али уместо у тамницу, одвео их је у суседно краљевство. Родитељима деце је рекао да је организован излет да би се упознала деца две државе, а Добрици је рекао да краљ Злоћа жели да успостави блиске везе између две земље, два народа и два краља. Добрица је био одушевљен том идејом и приредио је диван излет за госте. Деца два краљевства су се дружила, читала књиге, ишла на часове библиотерапије и сами смишљали и писали бајке. Договорено је да наредне недеље група деца, њихови родитељи и краљ Добрица посете Злоћину земљу. Змај је краљу Злоћи испричао да је Добрица предложио дружење и да би требало да покажу да су добри домаћини и суседи, те да сва деца треба да се спреме за ту прилику. Злоћа који се навикао на змајево присуство и његове савете, прихватио је идеју. Видео је да су његови поданици фини према њему и пожелело је да и сам промени своје понашање.

Змајче је припремио диван програм за све младе и старе и посебно време за састанак два краља и разговор о сарадњи два краљевства. Док су трајале спортске игре, најмлађа деца су, по змајевом упутству, пришла краљу Злоћи и упитала га да ли хоће да се игра са њима. Када је краљ то чуо, срце му се растопило и само је рекао: „Хоћу, али не знам како се то игра“. Једна девојчица је оговорила: „Нема везе, ми ћемо те научити“. Ухватила га је за руку и повела на терен. Игри се придружио и Добрица и сви су уживали. Злоћа је после много година осетио да је добро бити окружен другим људима и играти се. Од тада се он променио – постао је бољи и сви су га поштовали. Два краља су се зближила, два краљевства сарађивала. Злоћа је имао друштво, које му је увек недостајало, и више није био усамљен.

Змај је знао да је успешно урадио свој посао и да је време да се врати у своју земљу. Злоћа је био мало тужан због растанка, али су се он, Добрица и Змајче договорили да организују заједничке сусрете у све три земље. И тако су три краљевства живела у у слози, срећно и задовољно.

Лена Зорић III₁

Дечак и чудесни орман

Боб је живео у једној лепој кући са родитељима и старијим братом Беном. У слободно време је цртао, читао књиге, посматрао звезда и свирао гитару као и његов брат са којим се лепо слагао. Када порасте, желео је да буде астронаут. Имао је телескоп којим је посматрао звезде и планете и цела соба је личила на свемир.

Једнога дана Боб се вратио са сликања и сео да ради домаћи. Мама му је донела сок и мало јабука. Бобу је тог дана био рођендан. Док је пио сок, чаша му је испала и сок се просуо по мајици. Устао је и отворио ормар да узме чисту мајицу.

Пружио је руку и светлуцави зрак га је повукао и одвео у свемир. Путовао је брзином већом од брзине светлости. Онда се појавила ракета и у њој Бен и много рођенданских поклона. Боб је био одушевљен. Видели су много занимљивих звезда, комета, метеора. Стигли су до једне планете. На њој је било необичних биљака и животиња. Упознали су се са ванземаљцима који су били добродушни. Боб и Бен су их научили да свирају гитару и заједно су уживали у музици. Одлучили су да мало остану. Створења са те планете су им помогла да саграде кућу. Када су завршили, позвали су све комшије да се друже.

Следећег дана није било њихове ракете. Забринули су се где је, а уствари су је узели зли ванземаљци, браћа Злоћић. Они су лопови који краду све за себе. Ванземаљци су знали ко је украо ракету и рекли: „То су били браћа Злоћић! Мени су украли пасту за зубе! Мени су украли књиге!“ Ванземаљци су им помогли да направе нову још бољу ракету да би се вратили кући. Кренули су, а ванземаљци су били јако тужни. Боб и његов брат су обећали да ће опет доћи. Док је из ормара провиривала чудесна светлост, чули су мамин глас. Боб је отворио очи. Мама је ушла у собу и звала га да се спреми за рођенданску прославу. Схватио је да је заспао и сањао необичан сан. Бен је поклонио Бобу модел ракете за свемирска путовања. Наредних два дана дечак су склапала ракету. Бен је испричао брату о необичном сну и Бен је рекао да је сањао нешто слично и да је зато изабрао ракету као поклон.

Браћа су једва чекала да поново падне ноћ како би кренули у нове авантуре.

Ђурђа Думоњић III₁

Бајка о дечаку и љубичастој панди

Био једном један дечак који је живео близу велике шуме бамбуса. Он је водио краву сваког јутра на испашу и пазио на њу, јер се десило већ три пута да краве нестају са ливада. Једног јутра дечак је задремао и крава је нестала. Отишао је у оближњу шуму бамбуса да потражи краву. Изненадио се кад је видео љубичасто белу панду која се пењала на дрво. Пришао ближе, а панда је повикала да стане. Дечак се није изненадио што је проговорила.

- Извини, нисам хтео да ти наудим, тражио сам моју краву, па сам се изненадио што је твоје крзно љубичасто.

- Таква сам, каква сам, а што се тиче твоје краве, знам где је. У трећој шуми бамбуса, у пећини поред језера живи огроман змај. Он краде краве и једе их. Помоћи ћу ти да вратиш краву, али бих да те замолим да убереш најсочнију трешњу са оног дрвета.

Дечак пристаде, па се попе и убра најсочнију трешњу и даде је панди. Панда ју је прогутала и засијала. После пар секунди је престала да сија. Дечак то није приметио.

- Хвала ти што си ми дао трешњу. Сада ћу ти помоћи да вратиш кући своју краву.

Ишли су кроз шуму и близу велике пећине видели огромног златног змаја који спава. Видели су и дечакову краву везану за дрво. У том се пробудио змај и почео да бљује низак и дугачак пламен. Панда је ухватила дечака и полетела високо, а змај за њима. Панда се стушила доле и док се змај спуштао, панда му баци бибер у нос. Змај поче страшно да кија и није више могао да бљује ватру. Док је змај кијао, панда је отрчала и прегризла канап и ослободила краву. Онда се окренула ка змају и замахнула шапом као да баца још бибера и змај брзо одлетео мумлајући да напушта шуму заувек.

- Хвала ти што си ми убрао ону најсочнију трешњу. Она је била магична и повратила ми је сву моћ. Змај се више неће враћати у овај крај. Слободно можеш да водиш краву на испашу.

- Теби хвала што си ми помогла да ослободим краву. А, о каквој моћи говориш?

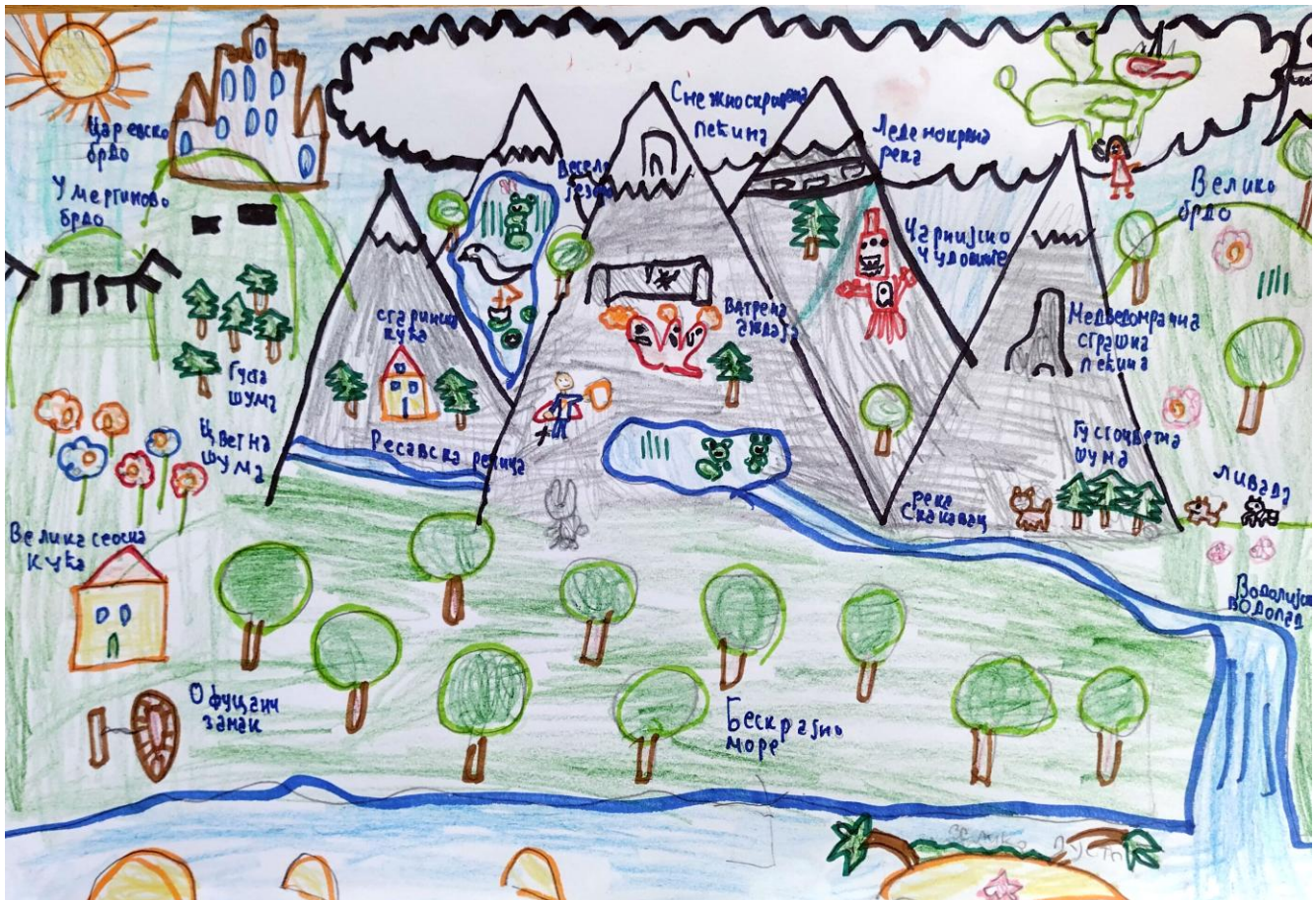
- Ја сам чувар шуме бамбуса и спречавам зло у њој и околини, па и у твом селу. Но, прошлог месеца долетео је до наше шуме змај коме је зла вештица дала прах за скидање мојих моћи. Змај је просуо прах на мене, уселио се у пећину и почео да отима краве. Било је потребно да ми неко људско створење помогне. Ти си дошао и без питања учинио оно што сам тражила од тебе и поново сам чувар шуме.

Марија Божић Тасић III₁

У потрази за изгубљеном принцезом

Био једном један цар који је имао прелепу кћер Марију. Једног јутра девојка се шетала по Царском брду и брала бобице. Стигла је и до Умергиновог брда које дели два пријатељска царства и тамо је срела принца из суседног краљевства. Девојка и младић су се заљубили на први поглед. Изненада, долетео је велики и страشان змај и однео принцезу. Принц Марко је отишао до девојчиног оца и и испричао му шта се десило. Принц је био веома храбар и mudar и одлучио је да пође у потрагу за девојком.

Прошао је кроз Густу шуму и Цветну шуму и дошао да велике сеоске куће. У њој је живео Стефан, мудри старац, велики јунак и пријатељ Марковог оца. Испричао је принцу да је змај месец дана раније дошао у њихов крај и решио да покори оба царства. Војске су једва одолевале његовим нападима. Уништио је Стефанов замак и поробио чудовиште и аждају који су били добри суседи људима. Замерио се и циновима кад им је украо део царског блага које су чували. Стефан је рекао младићу како може да избави принцезу и порази змаја. Дао му је мапу читавог краја и објаснио шта и како треба да уради.

Први задатак је био да Марко отплови Бескрајним морем до водопада Водолија и попне се до реке Скакавац. Испод водопада треба да нађе чаробни мач. Други задатак је био да Ресавском речницом стигне до старинске куће у којој живи Стефанов млађи брат Немања и уз његову помоћ убије Ватрену аждају. Трећи задатак је да прође Весело језеро и Леденомокру реку и стигне до Снежноскривене пећине у којој Чарнијско чудовиште чува непробојни штит. Кад порази чудовиште, треба да узме штит. Онда ће пронаћи цинове који ће му помоћи да оде до Великог брда изнад кога у облацима змај проводи дане. У брду ће пронаћи отете драгуље и предати их циновима, а они ће му помоћи у борби против змаја.

Марко је урадио све како му је старац саветовао. Прво је узео мач, затим су он и Немања савладали двоглаву аждају. Немања му је дао висак којим се проналазе драгуљи и показао пут до Снежноскривене пећине где је принц Чарнијско чудовиште победио сам. Понео је штит, пронашао драгуље у брду и захвални цинови су га подигли до облака у ком је био змајев замак. Принцеза Марија је дошла до врата замка, али није успела да изађе, змај је био веома љут и бацао је пламен на придошлице, Марка је штит заштитио од ватре, а цинови су јој измицали циновским корацима. Док су два цина одвраћала пажњу змају, трећи је помогао принцу да скочи на змајева леђа и прободе га чаробним мачем. Змај се срушио на облаке и са њим је почео да се руши и замак. Марко је ухватио Марију за руку и док је све око њих тутњало, цинови су их пренели до Царског брда. Принц и принцеза су се венчали, цинови су им за венчање поклонили део драгуља, становници оба царства су се веселили слободи, миру и радосном животу.

Несташица поклона – Како је Радиша спасао Нову годину

Стигао је 31. децембар. После месеци напорног рада, вилењаци су мирно паковали последње поклоне за Нову годину и убацивали их у чаробну цев која води у чаробно складиште Деда Мраза. Нико од њих није баш знао како те ствари функционишу, али су знали да сваки поклон који убаце у цев, завршава у некој магичној просторији, одакле их Деда Мраз преузима и доставља деци на новогодишње вече.

Вилењак Мркиша, познат по својој незгодној нарави, убацио је последњи поклон у цев.

Мркиша: Време ми је да идем у пензију, сваке године се све више умарам.

Остали вилењаци, већ навикли на Мркишине зловољне коментаре, нису га ни слушали, већ су планирали шта ће да раде на одмору, који код вилењака почиње 1. јануара и траје све док не почну припреме за следећу Нову годину. Изненада, весели жамор утихну.

Деда Мраз (унезверено): Шта се ово дешава, где су поклони!?

Мркиша: Ја сам свој део поклона спаковао и убацио у цев.

Славиша (весели вилењак): Деда Мразе, шта да радимо без поклона?

Остали вилењаци су већ нервозно почели да гледају око себе, па потом да завирују у цев да би проверили да ли су се поклони заглавили. Све је деловало нормално.

Деда Мраз: Поклона нема, схватате ли? Нестали су, Нова година је пропала!

Усред тог жамора, међу вилењаке је ушетао Радиша, један од најстаријих вилењака, који је већ неко време у пензији, али који најбоље познаје све механизме Деда Мразове фабрике и поправља све кварове.

Радиша: Каква је ово збрка?.

Вилењаци почеше да се надвикују и да објашњавају у чему је проблем. Радиша само одмахну главом пар пута и без речи ускочи у чаробну цев за поклоне.

Деда Мраз: Рааааааааааа, видиш ли нешто?

Радиша: Пропаст, Деда, у твом складишту нема ниједног поклона.

Збрка достиже врхунац, вилењаци су трчали тамо вамо, Деда Мраз се од очаја ухватио за главу, а ирваси су кроз прозоре Деда Мразове фабрике зачуђено посматрали неубичајен приказ. За то време, Радиша се неочекивано спретно успузао уз цев, сео на прву слободну столицу и погладио се по својој реткој седој бради, коју је пустио када је отишао у пензију (вилењацима је забрањено пуштање браде док су на послу, јер Деда Мраз не жели да његова бујна седа брада има било какву конкуренцију).

Радиша: Знам, ово ми мирише на оног Зелембаћа.

Деда Мраз: Зелембаћ, не мислиш ваљда на...

Радиша: Баш на Гринча, Деда. Знаш и сам шта тај може.

За то време, гадно и злобно зелено створење је из своје тајне собе испод Деда Мразове фабрике, кроз скривену рупицу са великим весељем посматрало збрку међу вилењацима. Гринч је овај план ковао месецима. Још у августу је Хикиши, вилењаку који је много волео Гринчову ракију од имеле, поклатио читаву флашу у замену за наводно разгледање Деда Мразовог складишта. Хикиша је мислио да ће се Гринч само дивити поклонима који су већ почели да пристижу у складиште, али је Гринч ово време искористио да магичном цеви споји складиште Деда Мраза са суседном просторијом, која је некада били вински подрум вилењака, пре него што је Деда Мраз укинуо и ову ружну навику у циљу повећања продуктивности. Гринчова магична цев је била програмирана да се затвори и постане невидљива 31. децембра у 22.00 када би обично сви поклони били истоварени у складиште.

Радиша: Кажем ти, Деда, зеленог злобника не видех већ дуго, знао сам да нешто смера.

Радиша и опет скокну низ цевку. Чуло се куцкање из складишта.

Радиша: Деда, зови Тегишу нека дође овамо.

Тегиша, вилењак који је волео да диже тегове, па је зато био најјачи од свих вилењака, спремно скочи низ цев, иако је имао мало проблема да се провуче због великих мишића.

Из складишта се чуло још јаче лупкање.

Радиша: Држ' га, Тегиша, сакрио се иза оног зеленог поклона!

Потом се чуло Гринчово запомагање. Убрзо се уз цевку попе Радиша, а за њим и Тегиша који је на рукама носио мрзовољног Гринча везаног црвеним папиром за поклоне, док му је на рукама била везана златна машна, као да је Гринч неки посебно ружан поклон за неко посебно несташно дете.

Деда Мраз: Опет ти, Гринче. До када ћеш ми стварати невоље? Шта си овај пут хтео да постигнеш?

Гринч (плачним гласом): Само сам хтео да будем твој вилењак, то ми је једина жеља у животу.

Деда Мраз (сумњичаво): Колико жеља ти имаш? Сваке године смишљаш нешто ново.

Радиша: Дај га мени, Деда, нека буде мој помоћник. Први посао ће му бити да својом магичном цевком, коју нисам лако открио, споји стари вински подрум са кочијама твојих ирваса. Тако ће поправити штету коју је направио, па ћемо сви бити задовољни.

Деда Мраз је задовољно клигнуо главом, а чак и Гринч је деловао срећно, колико овакво биће то може бити.

Радиша: Боље да нисам ни ишао у пензију, лакше је паковати поклоне, него спасавати Нову годину.

Три искушења принца Алдрика

У чаробном краљевству Елдорији, принцеза Александра била је позната по својој лепоти, мудрости и доброту. Многи племићи тражили су њену руку, али она је желела просца који ће своју вредност доказати не богатством или титулом, већ храброшћу, срцем и истрајношћу.

Једног дана, принц Алдрик из Мрамора стигао је на краљевски двор, очаран Александрином грациозношћу. Изјавио је своју љубав и затражио њену руку. Принцеза, заинтересована али опрезна, пристала је — под једним условом. Алдрик је морао да испуни три готово немогућа задатка како би доказао своју оданост.

Први задатак: Перо ватрене птице

Алдрик је морао да донесе перо легендарне Ватрене птице, мистичног бића које је живело дубоко у зачараној шуми. Њене пламене искре могле су спржити сваког ко јој се превише приближи. Уз помоћ мудре старе сове, Алдрик је открио да птица није непријатељ, већ је само усамљена. Уместо да је нападне, отпевао јој је песму пријатељства, која је омекшала њено срце. Као знак захвалности, Ватрена птица му је поклонила перо, први доказ његове верности.

Други задатак: Сребрна ружа месечевог језера

Затим је Алдрик морао убрати ретку сребрну ружу, која је цветала само под пуним месецом на површини зачараног језера, које је чувала страшна водена аждаја. Многи пре њега покушали су да је убију али су упали у воду, јер би их аждаја повукла у дубине. Уместо борбе, Алдрик је пажљиво слушао њену тужну песму и сазнао да је она била проклета да заувек чува језеро. Дирнут њеном судбином, обећао је да ће једног дана пронаћи начин да је ослободи. Изненађена његовом добротом, аждаја му је дозволила да узме сребрну ружу и рекла му да једва чека да га опет види и ослободи је.

Трећи задатак: Загонетка камене страже

За последњи изазов, Алдрик се суочио са Каменним чуваром—огромном статуом која је стајала на улазу у древну рушевину. Да би прошао, морао је да реши загонетку коју нико пре њега није успео. Чувар је изговорио: „Очи немам, а све видим. Језик немам, а истину говорим. Шта сам ја?“ Алдрик је размишљао о загонетки, присећајући се својих путовања и мудрости коју је стекао. Затим се осмехнуо и одговорио: „Огледало.“ Импресиониран, Камени чувар се померио у страну, откривајући скривени драгуљ — камен који је симболисао праву љубав и оданост.

Принцезино срце

Алдрик се вратио принцези Александри са пером Ватрене птице, Сребрном Ружом и каменом Оданости. Међутим, Александра није видела само предмете, већ и верност, доброту и мудрост коју је показао кроз сваки изазов. Схватила је да Алдрик није само принц — већ човек искреног срца и чисте душе. Са радошћу је прихватила његову љубав, и заједно су владали Елдоријом, доносећи мир и срећу свом краљевству.

А како легенда каже, Ватрена птица се више није скривала дубоко у шуми, већ је ноћу увек обасјавала небо како у краљевству не би владала тама. Због тога људи су је заволели и више није била усамљена. Аждаја више није била проклета јер је Алдрик разоткрио магију која је била бачена на њу, па је нашао противотров и она је била слободна. Зато њена песма више није била тужна већ је то била песма слободе и мира. А шта је било са каменом стражом? Алдрик ју је замолио да чува капију града, јер је то краљевство сада било вредно пошто су Елдоријом владали сјајни краљ и краљица.

Село Бело

Ирис: Ја сам Ирис, имам 20 година и живим у граду Белораду. Моји су родитељи страдали кад су путовали бродом на острво Кристал. Имала сам шест година и о мени се потом бринула рођака Вишња. Пре две године сам се вратила у кућу својих родитеља.

Вишња: Живим у Колограду већ две године, лепо је тамо, али ме недостаје Ирис. Данас сам дошла у Белорад послом и треба да се видим с њом. Да, ја сам њена рођака Вишња, некада давно кад смо биле мале њена мајка и ја одлазиле смо код бабе у село Бело.

Карамела: Моја је кућа у Чудесној шуми поред села Бела. Остала сам овде сама кад је краљица уништила село, најлепше место у целом краљевству. Моје име је Карамела и чекам дан када ће моје рођаке спасити село.

Краљица: Знам све о њима иако их никада нисам видела. Оне су из исте породице и имају вилинске моћи, али је само госпођа Карамела свесна тог знања. Она зна шта ће се десити, Вишња може да се врати у прошлост, а Ирис да сагради свет који је већ постојао. Ближи се дан када ће млађе рођаке спознати своје моћи и то ме веома брине. Мислим да ће се окомити на мене - краљицу Каролину, владарку краљевства Бела Земља. А трудила сам се да исправим оно што сам учинила и сваког дана своје владавине чинила добро за људе у мом краљевству. Једино што нисам могла да признам пред свима шта сам то лоше учинила.

Ирис: Какав диван дан, сретну се са Вишњом на Тргу светог дрвета, то је дрво истине и чувар свих нас. Волим да идем тамо јер се верује да кад падне лист са дрвета на неког, он пробуди у теби скривена знања. Осећам да и ја треба да сазнам нешто о себи.

Краљица: Време је за шетњу по тргу и сусрет са поданицима мога краљевства.

Вишња: Хеј, Ирис!

Ирис и Вишња прилазе тргу са супротних страна, краљица се појављује иза Ирис и жури, Вишња је загрли, Ирис се одмакне и гурне краљицу.

Ирис: Извините!

Краљица: Пазите мало! Јао, моја дивна хаљина је поцепана, ја сам осрамоћена пред целим светом. Стража, водите ову девојку.

Вишња: Идем и ја са тобом, не брине.

По један лист са светог дрвета пада на Ирис и Вишњу.

Ирис: Где смо ми ово?

Вишња: Знам, ово су остаци села у које смо некад долазиле твоја мајка и ја кад си ти још била мала. Нико сада не живи ту. Хајдемо у шуму, можда има некога тамо.

Долазе до куће.

Ирис: Каква дивна кућа. Добар дан.

Карамела: Драге моје, добродошле. Ово је срећан дан за све нас. На правом месту. Седите, све ћу вам испричати. Село Бело је страдало у великом пожару пре 15 година, краљица је крива што су сви становници одведени на острво Кристал да се не би сазнало шта је урадила. Људи су отишли, тамо су добили куће и обећали да се неће враћати у Бело. Ирис, твоји родитељи су страдали у олуји годину дана касније када су хтели да на острву пронађу део породице.

Карамела: На вас је данас пао по један лист са светог дрвета и и пробудио у вама моћи скривене до сада.

Вишња: Да, да, госпођа Каролина, тетка Каролина, ми смо из исте породице, долазила сам некада у твоју кућу. Учила си ме да је веома важно да се сећамо онога што је било. Знам, могу да се вратим у прошлост, зар не.

Ирис: А моја моћ? (Ирис замахне руком и у руци јој се нађе торба и два листа.) Могу да створим оно што је било. Ово је торба коју су ми отели стражари на тргу. Ово су два листа која су пала на нас.

Краљица: Ово је тужан дан за мене. Непозната жена ме је гурнула, хаљина се поцепала и сви су видели краљицу у доњем вешу и смејали се. Све сам погрешно урадила, послала сам је тамо где није требало, у напуштено село. Али нисам знала да су то оне. Ах, сада ће се све сазнати и људи ће ме мрзети. Нисам хтела да се све то тако деси. Била сам млада и заљубљена. Моја мајка ме водила у село Бело сваког лета и тамо сам упознала Милоша. Кад смо имали 18 година заљубила сам се у њега, но, он је волео другу девојку. Била сам тако љута и жељна освете, узела сам бакљу, ушлас у његову кућу и запалила је. Пожар се проширио јер су куће биле близу једна до друге и углавном направљене од дрвета. Срећом, становници су били у пољу и шуми и нико није страдао. Мој отац ми је помогао и наредио да сви житељи одведу на границу краљевства, далеко од града, на удаљено острво. Моји су се родитељи убрзо после тога разболели и умрли, можда због тог догађаја. Мајка ми је на самрти испричала причу о породици вила из села, она је била њихова далека рођака. Постала сам краљица.

Ирис: Хајде да се вратимо у село Бело пре страшног догађаја, да видимо како је изгледало. Можемо га после обновити и позвати становнике да се врате.

Вишња: О како је овде дивно, сећам се ових улица и лепих кућа.

Ирис: Идемо у садашњост.

Ирис замахује руком.

Карамела: Ово је наше село.

Ирис: Тражићемо да краљица врати становнике у село.

Вишња: И да помогне сељанима у рашчишћавању земљишта и садњи усева и сагради нову школу и болницу

Карамела: Краљица ће ускоро доћи. Позвала сам је. Учиниће све што јој кажете.

Краљица стиже.

Краљица: Све сам организовала, они који желе да се врате, долазе следеће недеље. Доћи ће и деца која су се родила на острву. Градња школе и болнице почиње сутра. Радници су на пољима и припремају земљу. Бринули су о воћкама и оне су рађале и претходних година. Садићемо нове житарице и поврће.

Ирис: А истина о селу? Када ће се објавити пред свима?

Карамела: Сутра ће у граду, на тргу, пред народом краљица испричати.

Вишња: Сви ће знати.

У граду

Краљица: И ето, то је истина о мом владању. Признајем да сам погрешила. Више неће бити тајни у нашем граду. Помагаћу у градњи села и помагаћу сваком становнику краљевства.

Ирис: Ја сам главна куварица у Белораду, даваћу рецепте за старинска јела и она која су данас популарна.

Карамела: Недељом ћу причати приче деци и одраслима о селу какво је било и какво ће тек бити.

Вишња: Бићу краљичина савест, опомињаћу је да увек буде добра и вредна.

Краљица: Моја мајка је била у праву, њене далеке рођаке виле су добре. Њихова моћ је помогла да и ја постанем права добра краљица.

Митра Ђорђевић III₃

Драматизација: Митра Ђорђевић, Милица Урбан, Мона Живановић и Маша Љубојевић III₃

Дуга доброте

Давно, давно пре много, много година била је једна велика краљевска породица, а у тој великој породици је била једна кћери и три сина.

Једног дана се млада принцеза разболи.

- Браћо моја, донесите ми лек, молим вас.

Браћа кренуше на пут, јер су од малена знали занимљиву легенду да се тај лек налази у јаркој црвеној боји дуге која постоји само један дан усред пролећа. На њихову срећу била је средина пролећа. На пут су повели своје другаре птице, шарених крила, налик на дугу.

Када су стигли на високу планину одлетеше до дуге уз помоћ својих пријатеља. Кроз облаке најмлађи брат види да поред дуге стоје три војника.

- Ко сте ви?

- Ми смо стража. Послао нас је цар зла да чувамо дугу, јер она припада њему и само он сме да користи њене свемоћне силе.

Браћа се растужише, али су били упорни у томе да добију лек и испричаше стражарима зашто су дошли.

- Добро, добро, решите задатак, ми ћемо се склонити и ви ћете и добити лек. Препливајте три реке и у свакој нађите по један најлепши драги камен, па нам их донесите. Видећете их и знаћете да су то баш они.

Браћа се спреме и крену на пут. Прва река је била хладна и бистра, најмлађи брат скочи и зарони. У води угледа пуно риба и наравно најлепши камен. Друга река је била топла и мутна, средњи брат се снашао и извадио најлепши камен. Трећа река је била брза и дубока, најстарији брат скочи и пронађе дради камен.

Журећи браћа се вратише на планину до дуге и дадоше камење стражи.

- Добро је да сте били брзи. Знате да дуга постоји само један дан?

- Знамо.

Стражари почеше да се смеју.

- Ха, ха, ви сте тако наивни. Нећемо се ми склонити, само смо хтели драго камење.

У том тренутку нешто поред дуге поче да дува, да сија и зачу се глас.

- То тако не може!

Тада се изненада љубичаста боја се претвори у лепу девојку. Затим и остале боје посташе девојке и наредише стражарима да врате камење младићима. Стражари су били веома уплашени и учинише што им је речено. Браћа се захвалише. Онда црвена девојка стаде пред њих и даде им бочицу.

- Чула сам да вашој сестри треба лек. Ево узмите мало мојих суза среће.

И остале девојке приђоше. Љубичаста се обратила стражарима.

- Идите сад и не враћајте се овде. Поздравите свог цара и кажите му да сте прекршили договор кад сте искористили младиће да добијете благо.

Жута девојка стаде пред браћу.

- Камење које сте пронашли чини вас краљевима дуге, мира и љубави.

Плава и зелена девојка полетеше и позваше сестре.

- хајде да се вратимо у наш облик дуге.

Дуга је била на небу и из ње су се чули гласови.

- Сваки пут кад светлост сунца прође кроз капи кише ми ћемо бити на небу. Сада смо дуга доброте и лепоте и чинићемо небо лепим и кад су на њему модри облаци који носе кишу.

Цар зла изгуби своје моћи и убрзо нестала без трага у планини.

Принцеза је оздравила, а принчеви, краљеви мира, чинили су добро и живели срећно до краја свог дугог живота. Њихове птице и данас весело лете и личе на дугу.

Виле и сирене

Лили: Некада давно чудесна бића шума и мора су били пријатељи. Виле и сирене су се дружиле, правиле заједничке излете и уживале у природи. Онда се једном десило да су виле стајале на обали мора, а сирене су реповима лупале јако по води те су вилинска крила крила била мокра и нису могле да полете.

Лира: Морска створења су убрзо отишла. Виле су чекале су да се осуше њихова крила још неко време и биле су љуте што су њихове другарице све то сматрале игром. Са сиренама су виле престале да се друже јер су мислиле да то дружење опасно по њих.

Наратор: Прошло је од тада много година. Једна мала вила и мала сирена среле су се на обали мора и започеле ново пријатељство.

Лили: Какво дивно цвеће и тако лепо мирише. Мама ће се свидети. Ах, трн, трн, поцепао је моје крило. Пашћу у воду.

Лира: Полако, полако, држим те. *(Лира гледа вилино крило и замахује штапићем.)* Сад ћемо то решити, твоје крило ће брзо бити спремно за лет.

Лили: Ја сам Лили, вилинска принцеза из краљевства Дрвенград.

Лира: Ја сам Лира, принцеза сирена, живим у дубини краљевства Корал.

Лили: Дивно, хвала ти.

Девојчице се играју.

Лилина мајка: Моја кћи се игра са сиреном? Лили, брзо се склони од ње, она је зла. Забрањујем ти да се дружиш са њом.

Лили: Али, мама. Она је моја другарица.

Лилина мајка: Полази, идемо кући.

Лили одлази са мајком.

Лира: Тата, данас сам упознала вилу девојчицу Лили. Њен мајка је рекла да су сирене зле и одвела је Лили.

Лириин отац: У праву је, сирене и виле не могу бити пријатељи. Нећеш више ићи на плажу поред шуме Дрвенграда.

Наратор: Но, девојчице су наставиле да се друже и играју, нису разумеле зашто њихови родитељи мисле да су сирене и виле непријатељи.

Лили: Једног дана моја мајка је летела преко залива у Дрвенград. Дунуо је веома јак ветар, вода се подигла из мора, поквасила њена крила и она је пала у воду.

Лира: Мој отац је то видео, допливао до ње и однео је на обалу. Ветар се смирио и сунце је сушило вилина крила. Обе породице су се скупиле на обали.

Лилина мајка: Хвала.

Лириин отац: Молим. И други пут.

Лили: Видите да је добро кад се виле и сирене друже.

Лира: Ми смо се виђале и дружиле целог лета.

Лилина мајка: Шта? Уствари, у реду је.

Лириин отац: Деца су паметнија од нас. Време је да прекинемо непријатељство.

Лили: Наше су породице схватила су да не треба да буду непријатељи.

Лира: Чудесна бића шума и мора поново су проводила време заједно.

Филимона Обрадовић Ш3

Драматизација: Филимона Обрадовић, Хелена Козић, Виктор Ристић и Маша Љубојевић

Магични свет

Једном давно, у далекој земљи, у великом краљевству, живели су краљ, краљица и принцеза. Имали су срећан народ, све до дана када је велики змај дошао да украде принцезу. Тада је краљ, који није био ту да заустави змаја, одабрао свог најбољег, најхрабријег и највернијег војника Мирка да му врати ћерку. И тако, Мирко је кренуо на пут.

Змај је својим магичним чулима осетио како му се приближава опасност, затворио је сва врата замка и улазио у њега кроз кулу на врху. У околини змајевог дворца постојало је насеље људи који су добијали команде од њега и они су добили наређење да младића одмах зауставе и предају га змају. Морали су тако да ураде, јер они живе од господара змаја и не смеју да му се противе. Користили су стреле, копља и остала оружја која су се употребљавала у то време, али не баш прецизно, те је Мирко настављао пут.

Када је дошао до дворца, схватио је да не може никако да уђе унутра. У том тренутку створио се портал у каменом зиду и Мирко је улазећи у њега помислио да ће му то некако помоћи. Ушао је у неки други свет и видео рушевине неке палате. Поред њих је стајала необично лепа жена. Мирко је питао ко је, она му је одговорила да је бивша краљица дворца који је био ту пре него што је змај дошао.

- Ове рушевине које видиш остаци су мог дворца, које је змај послао овде. Чекам да неко дође и уништи змаја. Зман да си ти тај јунак.

- Али ја не могу да уништим змаја.

- Ја сам овде дошла магијом зле вештице из Земље змајева и не могу нигде да идем. Понела сам мало магије мојих предака, који су били краљеви и краљице пре много векова и владали су другим земљама. Исто тако и њих су поразили преци овог змаја. Ако га ти сада поразиш, ослободићеш сва насеља и земље у близини овог краљевства. Зато ти дајем део магије да уз њу победиш змаја.

Краљица му даде плашт и неустрашиви војник крену да покори змаја и врати ћерку свог краља. Уз помоћ магије долете до прозора на кули и уђе у собу где је спавала принцеза. Појави се љутити змај и удари својим оштрим репом Мирка, који као да је имао невидљиви штит који га чини непробојним. Змају је била већ позната та магија и ужаснут настави да се бори, али нешто слабије. Храбри војник удари змаја по ногама и он се обруши на под. Мирко замахну својим мачем по леђима змаја и посече га. Успео је да победи змаја и са принцезом се врати кући.

Ослободио је и непознату краљицу из магичног света, учинио слободним народ у насељу у близини змајевог дворца, вратио се краљу и краљици, који су били пресрећни. Мирко се оженио принцезом и живели су срећно и весело до краја живота.

Филип Нешовић III₄

Земља Слаткиша и Земља Сланиша

Некада давно, пре стогодина, постојала је Земља Слаткиша. Куће су биле од кекса и еурокрема, прозори су били од беле чоколаде, дрвеће од лизалица, цвеће од чоколадица. Том земљом је владала краљица Ксенија. Била је веома лепа, весела, забавна и због тога су је сви волели. Њени становници су јели само слаткише. Кад год би појели неки део кућице, кућа би постала као нова.

За разлику од Земље Слаткиша, у Земљи Сланиша становници су јели само слане ствари. Њихов краљ се звао Мргуд. Био је познат по томе што је мрзео слаткише. Једног дана је одлучио да краљици Ксенији објави рат. Послао је своје слуге да јој поруче да краљ Мргуд очекује да за три дана уништи све слаткише. Ако га не буде послушала, он ће њу и све њене становнике заробити. Када су чули претњу краља Мргуда, становници Земље Слаткиша су се веома уплашили. Краљица Ксенија их је умирила и рекла им да се не брину. Брзо је окупила своје најбоље пилоте и послала их у Земљу Сланиша са задатком да их све бомбардују најукуснијим посланицама. Чим је осетио мирис слатког, краљ Мргуд је побеснео од муке. Спремио је своје најхрабрије пилоте и послао их да сланим специјалитетима бомбардују Земљу Слаткиша. Борба је била равноправна и ко зна како би се завршила да у једном тренутку краљица Ксенија и краљ Мргуд нису погледали у небо. Тада је у уста краљице Ксеније упао поховани броколи, а у уста краља Мргуда крофна са преливом од чоколаде. Пошто су их појели, схватили су да им се свиђају њихови укуси и да су погрешили.

Тако је заустављен рат и склопљено примирје између две земље. Краљица Ксенија и краљ Мргуд су постали добри пријатељи и често су се посећивали.

Ксенија Вукашиновић III₄

Мица и три рибице

Била једном једна девојчица Мица. Врло храбра и неустрашива, витка, златасте косе, увек је била насмејана и спремна за несташлуке. Једног дана Мица се упутила до оближњег језерца и стазе за ролере. Била је очарана лепотом бистрог језера и прелепим цвећем које се простирало свуда око ње и дивно мирисало. Возећи ролере уживала је у призору, пажњу јој је скренуо лептир, није видела камен пред собом, саплела се и одједном пала на земљу. Дочекала се на руку која ју је ужасно заболела.

Док је девојчица неутешно плакала и лежала на тлу, зачуло се бућкање рибица из језера. То јој је привукло пажњу и скупила је снагу да приђе ближе. Чула је рибице како јој се обраћају, тешећи је уз обећање да ће јој помоћи. Мица се чудила и запитала да ли су стварне! Рибице су јој рекле да им да руку, да су оне чаробне и да желе да је рука више не боли и зато ће употребити своју чаролију. Убрзо се вода у језеру заковитлала, из ведрога неба зачула се грмљавина и чаробна муња је ударила баш у Мицину повређену руку. На тренутак се девојчица уплашила, али је убрзо схватила да је рука више не боли и да је слободно помера. Мица се захвалила рибицама и смишљала начин како да им се одужи. Свакодневно би прошла поред језера и донела им мало хране.

Једног дана Мица је видела код језера багер и пумпе које усисавају воду из језера. Упитала је радника шта се догађа. Он је одговорио да праве терен за зидање зграде. Мица се згрозила и панично потрчала да спаси рибице које су већ једва дисале у напола исушеној рупи језера. Нашла је једну кофу, коју је напунила водом, ставила рибице у кофу и све их однела својој кући. Рибице су са Мицом у њеном дому живеле срећно и увек када је некоме требала помоћ сви су помагали једни другима, а Мицини родитељи су били поносни на њу како је тако добра и што помаже другима. Сви су живели срећно до краја живота.

Вања Грујић III₄

Бајка о језику

Био је један дечак по имену Миша. Миша је био супер радознао и волео је да поставља питања. Једног дана, док је седео на дрвету, питао је самог себе:

- Који је то језик који би могао да разуме цео свет? Да ли такав језик уопште постоји?"

Миша је био одлучан да сазна одговор, па је одмах одлучио да крене на пут. И тако је, са ранцем на леђима и торбом пуном радозналости, кренуо у своју авантуру. Хођао је по шумама, прелазио планине, и сретао разне животиње. Ускоро је стигао до једне велике реке, где је угледао огромног змаја. Змај је лежао поред воде и спавао, али кад је чуо кораке, отворио је очи и насмешио се Миши.

- Змају, знаш ли можда који је то језик који би сви могли да разумеју?

- Не знам, мали, али мислим да птице знају нешто о томе. Оне пуно путују, сигурно знају!

Миша је захвалио змају и наставио даље. Убрзо је стигао до великог дрвета препуног птица. Оне су певале у весељу.

- Птице, да ли знате који је то језик који сви разумеју?

- Језик који сви разумеју је љубав! Љубав је најлепши језик, јер сви осећају љубав и сви је разумеју!

Миша је био срећан што је пронашао одговор. Али, док је размишљао, чуо је шум иза себе. Окренуо се и угледао јелена, који му је пришао са озбиљним изразом на лицу.

- Мишо, да ли си успео да пронађеш тај језик?

Миша је насмешено одговорио:

- Да! То је љубав!

- Али чекај, Мишо, љубав није само нешто лепо. Понекад љубав може бити збуњујућа, јер није увек лако волети све, чак ни кад то желимо. Љубав се понекад мора и показивати.

Миша је схватио:

- Значи, љубав је јако важна и мораш да се трудиш да је покажеш, чак и кад то није лако!

- Да, тачно! Љубав није само осећање него и нешто што радимо! Али, кад научиш да је покажеш то је језик који све животиње, људи, па чак и змајеви могу разумети!

Миша је, са великим осмехом на лицу, захвалио јелену и свима другим животињама које су му помогле. Вратио се кући са пуно нових доживљаја. И док је причао својој породици о својој авантури, схватио је да љубав није само нешто што се осећа, већ нешто што се мора показати сваког дана, свима које волиш.

Михаило Мирковић III₄

Бидний төр айуша

